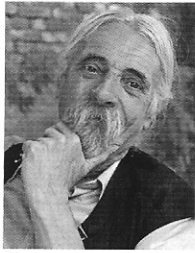

Onlangs beefde de aarde in Nepal. Wij natuurlijk ongerust over onze man in Kathmandoe. Hij bleek in orde en hierna volgt zijn relaas.

Onze man

Beste 'Athenee',

Alles is inderdaad OK met ons, geen schrammetje opgelopen, niet het minste barstje in de muur van ons huis. Deze brief is een heel gewoon relaas, zonder heldhaftige daden...

Onmiddellijk na de eerste schok zijn we samen met [1] de twee Nepalese meisjes — allebei in dienst van een Tibetaanse dame op hoge leeftijd (84) — plus [2] de jonge nicht en de zoon (een monnik) van een andere Tibetaanse dame (92) en [3] daarnaast ook een Deense buurman en een Zweedse buurvrouw, voor twee nachten gaan kamperen in een nabijgelegen asperge veld. Geen honger of dorst hebben we geleden; wel zijn wij zelf (= Nazneen en ik) die tweede nacht door en door nat geworden onder ons geïmproviseerd afdak van 2 stuks zeildoek, 2 paraplu's en slaapzakken. 't Was een der eerste stormbuien van het regenseizoen. Doodmoe als we waren, gingen we akkoord: "OK, niks aan te doen. We rillen niet van de kou; we zullen gewoon proberen in die nattigheid in slaap te vallen." Daar slaagden we ook in.

De meeste dorpelingen van Kimdol brachten de nacht door onder de grote tenten, door het leger op hun oefenterrein (recht over ons huis) te Chauni ter hunner beschikking gesteld; ze schonken ook een warme maaltijd per dag. Helikopters van verschillende nationaliteiten brachten telkens opnieuw gewonden aan vanuit de ver gelegen dorpen. De artsen en verpleegsters van het legerhospitaal verzorgden die op elke beschikbare plaats.

Onze eigen rol in de hoger vernoemde mini-gemeenschap bestond erin, gewoon door onze présence, de mensen een beetje moed in te blazen. We maakten het materiaal beschikbaar voor een tent-achtige

constructie voor die twee oudere dames. De oudste van de twee vertoefde, waarschijnlijk vanwege een "gekraakte wervelkolom," in voortdurende pijn; gezien haar gevorderde leeftijd kan er geen sprake zijn van een chirurgische ingreep — zo vernam ik later van haar familielid. De andere bejaarde — zodra ze een weduwe werd — verkoos op haar oude dag een non te worden.

We moesten eveneens als inspiratiebron fungeren voor wat kalmte bij de twee Europeanen, rond de 60 en 50 jaar oud, die soms elkaars paniek schenen te voeden, met om het even welk gerucht dat de ronde deed — "200.000 doden" was één ervan. We geksheerden af en toe een beetje, bijvoorbeeld door de Beatles na te doen met *Asperges Fields Forever* en andere larie, ondanks de benepenheid van de toestand.

Gelukkig hadden we een *earthquake kit* klaar staan, door onze school twee jaar geleden geschenken en opgeslagen in het buitenhuis-gebouwtje waar ook de waterpomp staat. Het bevatte ondermeer een aantal flessen mineraal water; touw, zeildoek, "energie-voedsel," allerlei geneesmiddelen, zelfs een breekijzer; en vooral een radio, met batterijen en al. Het kwam geweldig van pas. Dank zij die radio en het nieuws op de BBC werd het thans mogelijk om zich een objectief idee te vormen over de toestand en al die wilde geruchten met kennis van zaken tegen te spreken. Want vergeet niet: er was geen elektriciteit, dus ook geen internet of radio of TV.

Allervoornamest is het feit dat weinig mensen hysterisch werden op het ogenblik zelf. En vooral dit ook nog: dat er geen taferelen van plundering plaatsgrepen... Het is natuurlijk wel degelijk zo dat heel wat hier gevestigde buitenlanders, voornamelijk met kinderen, poogden een plaats te bekomen op het eerste vliegtuig naar Europa. Ik kreeg een telefoontje van een paar vrienden — een Oostenrijkse ex-studente van mij en een echtpaar uit Luik, samen met vijf kinderen — vanop het vliegveld: ze stonden op het punt geëvacueerd te worden in een vliegtuig speciaal ingezet door de Belgische luchtmacht.

Schooltje in Nepal na de beving (Foto De Morgen)

dat alle wegen in zuidelijke richting 'verstopt' zijn met verkeer. Een beetje een toestand zoals door Karel Jonckheere verhaald in *Tita Vlucht*: hij en de zijnen per auto het land uit, richting Frankrijk bij het binnenvallen der Duitse legers (mijn vader heeft hem dat altijd een beetje kwalijk genomen).

Toen we gisteren even de toer van de Swayambhoe heuvel maakten, was het opmerkelijk hoeveel lokale kennissen we ontmoetten. Met de meeste sloegen we even een babbeltje (altijd dezelfde vragen naar familie en huisvesting). Het was onmiddellijk duidelijk voor hen — zó op hun gezicht te lezen — dat we geen aanstalten maakten om op de vlucht te slaan en dat we op ons dooie gemak onze regelmatige omgang van de heuvel deden. Dat alleen reeds scheen geruststellend te werken. Eén der ergste geruchten is namelijk dat vreemdelingen meer weten dan ze willen zeggen en er vandoor gaan omwille van ik-weet-niet-welk nog-véél-erger gevaar dat ons te wachten staat. De BBC bevestigde dat zo'n 300.000 bewoners de hoofdstad met pak en zak hebben verlaten. Natuurlijk zijn heel wat van hen op weg naar het dorp van hun voorouders en familie; maar vele anderen haasten zich naar Indië, weg van hier. Met als gevolg

Naast ontelbare telefoontjes hebben we eveneens zo'n 140 emails ontvangen! Maar we konden onze laptops aanvankelijk niet gebruiken zonder elektriciteit, evenmin als we onze *mobiles* (Gsm) konden opladen. En wat de landlijn-telefoon betreft: in het begin durfden we bijna niet meer dan een paar minuten in huis doorbrengen, want zelfs die naschokken waren vrij beangstigend.

De oorspronkelijke aardbeving zelf, die een goede drie minuten schijnt geduurd te hebben, was als uit een film. Nazneen en ik daalden traag-maar-zeker van de eerste verdieping naar de benedenverdieping, nog tijdens die eerste schok en we hadden de indruk dat de muren over één meter heen en weer schudden, aan een duizelingwekkende snelheid. Iedereen van onze burens verzamelde zich op diezelfde open ruimte tussen de twee rijen huizen en trok toen onmiddellijk naar het dichtbij gelegen asperges-veld. Niet één gekwetste was er onder ons, maar we zijn op 't nippertje aan de dood ontsnapt.

We volgden zonet twee korte interviews — een van een Nepalese chirurg en een van een luitenant van het Goerkha leger — op Google/BBC en het was zo ontroerend: "Wat we doen is niet perfect, maar we redden levens". "Zijn best doen" is plots de normale gedragswijze geworden voor heel wat Nepalezen. In de kortst mogelijke tijd (een paar dagen) was er opnieuw elektriciteit; dus ook water dat kon worden gepompt en kort daarop zelfs aansluiting met het internet. Ongelooflijk! Ik beweer geenszins dat dit overal het geval is in de hoofdstad, maar toch wel waar de verwoesting iets minder is geweest.

De volwassen monniken in het naburige Benchen klooster (waar ons huis een annex van uitmaakt) hebben zich in drie ploegen vrijwilligers ingedeeld. Deze werken mee aan het zoeken naar overlevenden (en het verwijderen van lijken) midden de puinhopen van de Swayambhoe heuvel, van de grote markt (Durbar Square) in Kathmandoe zelf en in de straten van Bhaktapoer. In Swayambhoe zelf heeft een vierde team heel wat kunstschaten in veiligheid gebracht vooraleer antiekdealers er eerder aankomen...

Gisteren gingen de Amerikaanse en de Britse school opnieuw open — wat een voorbeeld! — en we ontmoetten zelfs de drie mannen van de lokale opruimingsdienst die opnieuw hun ronde deden. Winkeliers werden per radio verwittigd: geen woekerprijzen, geen creëren van artificiële tekorten; met een telefoonnummer voor de cliënten om zo'n winkelier aan te klagen. Reeds op maandagmorgen waren een aantal groentewinkels en kruideniers weer open. Ik heb gehoord dat zelfs het parlement opnieuw zetelt. Nazneen laat me net weten, vanuit de kamer hiernaast, dat bijna elk land ter wereld iets bijdraagt voor Nepal, zelfs Slovenië en Azerbeidzjan en een van de Baltische Staten!

Ik ben juist oud genoeg om nog net de tweede wereldoorlog te hebben meegemaakt (ik was 5 in 1945) en ik herinner me de slogan, *à la guerre comme à la guerre* met de betekenis: laten we, zonder klagen, ons content stellen met wat minder; want voor duizenden sukkelaars zou wat we hier te eten hebben het toppunt van luxe betekenen! Intussen moeten we de meeste hulp aan professionelen overlaten en vooral in niemands weg lopen. We doen het weinige dat we kunnen doen. "Lach niet met die kleine bijdrage, onderschat het niet!" verzekerde de monnik die al het sociale werk van het klooster organiseert.

Ik zou nog veel meer kunnen vertellen, maar moet er thans mee ophouden. Het is zo ontroerend dat zoveel mensen naar ons informeerden en ook een plaats in hun hart hebben voor dit

dierbaar land in de Himalaya.

Ik moet hier tenslotte ook nog het volgende aan toevoegen: gelet op de huidige toestand, durven we ons niet langer aan een vast plan houden voor ons bezoek aan Europa, voorzien voor mei en juni. Het schijnt wel degelijk het geval te zijn dat wij, gewoon door onze doorlopende aanwezigheid hier, psychologisch heel wat kunnen bijdragen voor de lokale bevolking. Onze Amerikaanse studenten worden ondertussen gerepareerd, een of twee per keer, naargelang er plaatsen op vluchten naar de States kunnen bemachtigd worden.

Sorry voor de verwarring. Beste groeten.

Hubert Decler

Hubert Decler is ongedeerd

De 74-jarige Oostendenaar (Koninklijk Atheneum - I Latijn Grieks 1958 en oud-opvoeder internaat), die al veertig jaar in Nepal woont, is ongedeerd uit de aardbeving geraakt. "Het was even schrikken maar ik ben blij dat hij het goed stelt," vertelt zijn zus Annie uit Diksmuide.

Hubert Decler is al jarenlang lesgever in het Nepalese Kathmandu. In opdracht van een Amerikaanse firma geeft hij opleidingen aan Amerikaanse studenten die zich inwiden in het boeddhisme.

"Mijn man had vrijdagavond, voor de aardbeving, nog een lang gesprek met Hubert. Hij vertelde dat hij in juni een maand naar België zou komen. Hij is hier al 10 jaar niet meer geweest," vertelt zus Annie. Toen sloeg het noodlot toe, een zware aardbeving eiste bijna 4.000 doden.

"We kregen uiteindelijk het nieuws dat hij het goed stelde en dat hij niet gewond was geraakt. Die informatie vernam onze zoon via Huberts dochter, die in Zwitserland woont. Zijn woning is ook ongedeerd, maar de chaos is er naar het schijnt enorm. Voorlopig kunnen we hem niet bereiken door de problemen met het communicatienet," zegt Annie. De familieleden van Hubert zijn nooit bang geweest.

"Natuurlijk waren we bezorgd. Soms doet hij immers ook overlevingstochten in het gebergte met studenten of is hij onderweg met de sherpa's. We wisten dat hij aan een helling woont en dat zijn huis iets comfortabeler is."

Zus Annie is alvast blij dat ze haar broer binnen enkele maanden zal zien. "Via Skype kunnen we elkaar vaak spreken, maar natuurlijk zijn we nu blij om hem weer te zien, zeker na alles wat is gebeurd."

HLN